

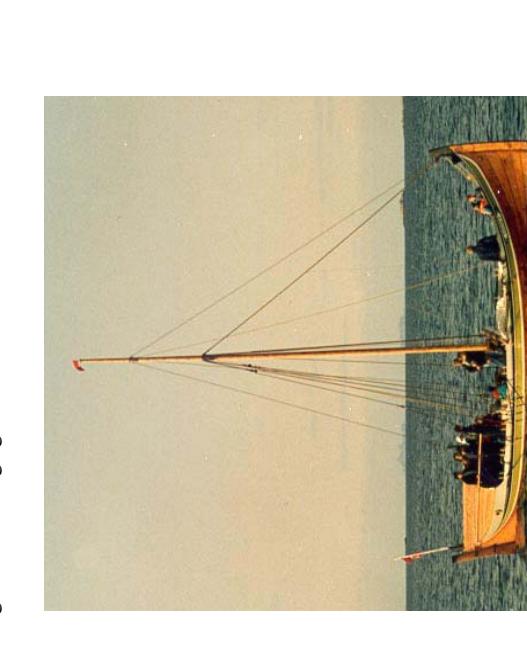
Migrasjon i Troms i annen halvdel av 1800-tallet

En kvantitativ analyse av folketellingene 1865, 1875 og 1900

Når ble Nord-Norge et fraflyttingsområde? I hvilken utstrekning flyttet folk internett i kommunene, fra kommune til kommune, fra fylke til fylke, inn og ut av landsdelen? Endret flyttestrømmene retning over tid? Hvem var henholdsvis innflytterne, utflytterne og de faste? Hva var hovedårsakene til at folk flyttet? Denne avhandlingen søker svar på disse spørsmålene ut fra datamateriale fra Troms fylke i annen halvdel av 1800-tallet.

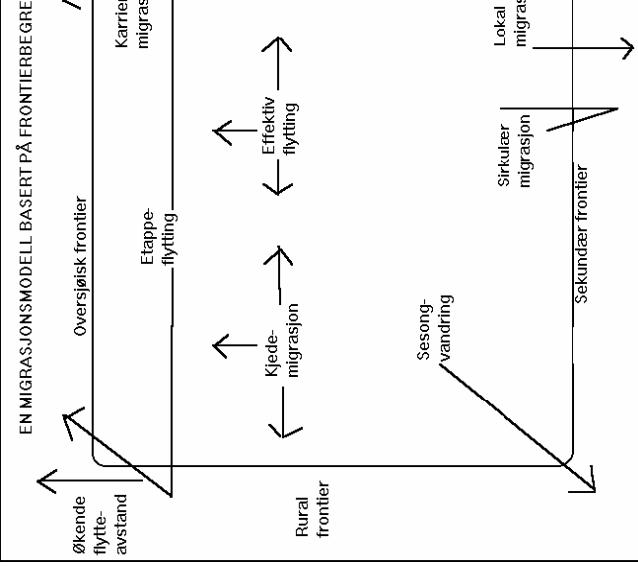
Materialet er mest folketellinger bearbeidet ved Registreringsentral for historiske data. Analysene viser at inntil ca 1880 var Nord-Norge i hovedsak et område hvor folketallet vokste pga innflytting. Etter den økonomiske kriza på den tid, har antall utflyttere stadig vært større enn antall tilflyttere. Etter 1865 hadde selv de nykoloniserte områdene i Indre Troms utflyttingsoverskudd. Når folketallet allikevel vokste noe mer enn landgjennomsnittet, skyldtes det først og fremst store fødselskull, men også relativt lite emigrasjon herfra til Amerika.

Fram til denne perioden hadde flyttestrømmen i nest gått nordover, men nå smudde den i og med at strømmen av soringer tokket ut. Samtidig flyttet tromsveringen hellere sørover enn til Finnmark. Arbeid på anlegg i Nordland, i håndverk, industri og tjeneste sørspå trakk mot sluttent av hundreåret flere ut av fylket enn de tradisjonelle flyttetmålene i fiskeridistrikene i Finnmark. Et flertall blandt flytterne var unge kvinner på jakt etter arbeid, ofte som tjenere. Både for menn og kvinner var flytting et ledd i strevet for å etablere seg med eget levebrød og egen familie.

Mange arvet en del av foreldrenes gård og kombinerte jordbruk med fiske. For dem var det viktig å bare flytte kortere avstander og holde seg i nærheten av hjemstedet, mens de ventet på sin part. Andre satset på de nye mulighetene i sekunder- og tertiærnæringene. Det betyddet oftest flytting over lengre avstander til byer og tettsteder. Samme innmikk sjeldent i den sistnevnte gruppa, de beholdt oftere sin tradisjonelle tilknytning til primærnæringene og sto mer fremmede overfor de nye byttkene.

Avhandlinga er den første norske som har flytting i historisk tid som sitt hovedtema. Det er i tillegg den første som studerer et helt fylke ut fra data på individnivå, hvor det også er mulig å finne utflytterne på sine nye bosteder. For å kunne følge menneskene fra folketelling til folketelling er det utviklet spesielle edb-programmer.

I annen halvdel av 1800-tallet var den rurale frontier flyttet ut av fylket. Da i tillegg den urbane frontier sviktet ved lavkonjunkturen sist på 1870-tallet, snudde flyttestrømmen til Troms slik at vi deretter fikk netto utflytting fra fylket. Den oversjøiske frontier og den urban-industrielle frontier i andre deler av landet hadde altså fått større tiltrekningskraft, også fordi den sekundære fronten innen fylket nest var et alternativ for innfødt. Mht innflyttinga til kommunen ble den sirkulære migrasjon stadig mer viktig enn den effektive, også pga den omfattende interne flyttinga i kommunene. Unntaket er at innflytting til by og tettsted tok seg opp mot hundreårsstifftet. Ser vi på utflyttinga fra kommunene ble derimot den effektive migrasjon mer dominante, siden stadig flere utflyttere krysset fylkesgrensene.

Blant dem som flyttet til eller omkring i Troms, utgjorde omflytterne flertallet gjennom hele perioden. I 1900-tellinga er deres andel steget til over 50%. Søringene var den nest stortste gruppa, med en andel på nærmere 12% til omtrent 6%. Det var altså først og fremst en reduksjon i langdistanseflyttingen som gjorde at flyttestrømmen til Troms ble mindre samme nivå, mens omflyttingen i fylket økte i omfang.

